

Številka: 018-114/2023-75

Datum: 24. 11. 2025

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 55. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011, s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN), v senatu Igorja Luzarja, kot predsednika senata, ter mag. Zlate Jerman in Marka Medveda, kot članov senata, v zvezi z opravljanjem lekarniške dejavnosti v Občini Benedikt, na podlagi pritožbe, ki jo je vložil gospodarski subjekt Farmacija, d.o.o., Sneberska cesta 128B, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje koncedenta Občina Benedikt, Čolnikov trg 5, Benedikt (v nadaljevanju: koncedent), dne 24. 11. 2025

odločila:

1. Pritožba se zavrne.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Vlagatelj je z vlogo z dne 14. 9. 2023 vložil zahtevek za revizijo, v katerem zatrjuje, da je Občina Benedikt subjektu Zdenka Petrač – Lekarna Brezje omogočila izvajanje lekarniške dejavnosti brez izvedbe ustreznega postopka. Vlagatelj pravočasnost zahtevka za revizijo utemeljuje z navedbami, da je vložen v roku šestih mesecev od začetka izvajanja pogodbe, tj. od dne 5. 7. 2023, ko je Ministrstvo za zdravje subjektu Zdenka Petrač – Lekarna Brezje izdalo dovoljenje za opravljanje lekarniške dejavnosti v Občini Benedikt in ko je bil subjekt Zdenka Petrač - Lekarna Brezje, Lekarniška podružnica Benedikt, vpisan v poslovni register pri Javni agenciji Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve (AJPES).

Koncedent je s sklepom z dne 15. 9. 2023 zavrgel zahtevek za revizijo kot nedopusten z argumentacijo, da je zahtevek za revizijo vložen v zvezi s postopkom, v katerem pravno varstvo ni zagotovljeno po določbah ZPVPJN. Zoper to odločitev je vlagatelj z vlogo z dne 16. 9. 2023 vložil pritožbo. Državna revizijska komisija je s sklepom št. 018-114/2023-62 z dne 10. 9. 2025

pritožbi ugodila, razveljavila sklep koncedenta o zavrženju zahtevka za revizijo in koncedentu naložila, da če ugotovi, da so izpolnjene procesne predpostavke, odloči o zahtevku za revizijo v skladu s prvim odstavkom 28. člena ZPVPJN.

Koncedent je s sklepom z dne 16. 9. 2025 znova zavrgel zahtevek za revizijo, tokrat iz razloga umanjkanja aktivne legitimacije. Zoper to odločitev je vlagatelj dne 22. 9. 2025 vložil pritožbo. Državna revizijska komisija je s sklepom št. 018-114/2023-72 z dne 13. 10. 2025 pritožbi ugodila, razveljavila sklep koncedenta o zavrženju zahtevka za revizijo in koncedentu naložila, da če ugotovi, da so izpolnjene procesne predpostavke, odloči o zahtevku za revizijo v skladu s prvim odstavkom 28. člena ZPVPJN.

Koncedent je s sklepom št. 430-009/2023-46 z dne 23. 10. 2025 znova zavrgel zahtevek za revizijo, tokrat iz razloga nepravčasnosti. Koncedent navaja, da za primere, ko obvestilo o naročilu ni bilo objavljeno, sedmi odstavek 25. člena ZPVPJN določa subjektivni in objektivni rok za vložitev zahtevka za revizijo. Vlagatelj je vložil zahtevek za revizijo v objektivnem 6-mesečnem roku, ni pa vlagatelj izkazal, da je zahtevek za revizijo vložil znotraj subjektivnega 8-dnevnega roka – torej v roku osmih delovnih dni, ko je izvedel ali bi moral vedeti za kršitev. Vlagatelj v zahtevku za revizijo ni niti zatrjeval, da je zahtevek vložen znotraj subjektivnega roka. Iz zahtevka za revizijo ni mogoče razbrati, kdaj naj bi vlagatelj izvedel za zatrjevano kršitev, čeprav je na vlagatelju trditveno in dokazno breme glede te okoliščine. Poleg tega podatki iz poslovnega registra predstavljajo javno dostopne podatke, na podlagi pozitivnega publicitetnega načela pa se šteje, da so subjekti seznanjeni z vpisi v poslovni register. Koncedent je zato ugotovil, da zahtevek za revizijo ni bil vložen pravočasno, posledično pa ga je na podlagi tretjega odstavka 26. člena ZPVPJN zavrgel.

Vlagatelj je z vlogo z dne 24. 10. 2025 vložil pritožbo zoper sklep o zavrženju zahtevka za revizijo z dne 23. 10. 2025. Vlagatelj navaja, da je zavrženje zahtevka za revizijo v nasprotju z določbami ZPVPJN in pravom EU, zlasti Direktivo 89/665/EGS. Vlagatelj je vložil zahtevek za revizijo, ker naročnik ni objavil obvestila o naročilu. Omejitev pravnega varstva iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN je mogoča le, če ima vlagatelj dejansko možnost, da naročnika opozori na domnevne kršitve. Ker naročnik ni objavil obvestila o naročilu in postopek ni obstajal, vlagatelj ni mogel opozoriti na očitane kršitve tekom postopka. Vlagatelj iz razlogov, ki ne izvirajo iz njegove sfere, ni mogel opozoriti naročnika na kršitve prek portala javnih naročil, zato ne sme biti omejen pri uveljavljanju pravnega varstva. Upošteva se navedeno in upošteva se, da niti Zakon o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.) niti ZPVPJN ne vsebujeta določb glede minimalnega roka za postavljanje vprašanj naročniku oz. za opozarjanje na domnevne naročnikove kršitve, je vlagatelj s predmetnim zahtevkom za revizijo dokazoval domnevne kršitve pravil o javnem naročanju in koncesijah v predvidenem šestmesečnem roku od pričetka izvajanja pogodbe. Vlagatelj domneva, da se pogodba izvaja od dne 5. 7. 2023, ko je Ministrstvo za zdravje izdalo odločbo, ki subjektu Zdenka Petrač – Lekarna Brezje omogoča opravljanje lekarniške dejavnosti na območju Občine Benedikt. Vlagatelj nadalje navaja, da je Direktiva 89/665/EGS namenjena tudi temu, da se zagotovi učinkovito uveljavljanje Direktive 2014/23 in načel PDEU, nacionalna pravila pa ne morejo onemogočiti ali čezmerno otežiti uveljavljanja pravic. Če naročnik obvestila o koncesiji ni objavil, subjektivni 8-dnevni rok ne more teči, dokler vlagatelj objektivno ne more vedeti za kršitev, zato sklep naročnika o zavrženju zahtevka za revizijo predstavlja kršitev tretjega odstavka 1. člena Direktive 89/665/EGS (načelo učinkovitosti). Postopek podelitve vključuje tudi primere, ko javni organ ne izvede postopka, čeprav bi ga moral. Ravnanje naročnika onemogoča učinkovito sodno varstvo in zmanjšuje učinek prava EU, s čimer je kršeno načelo lojalnega sodelovanja iz člena 4(3) PDEU. V nadaljevanju se vlagatelj opredeljuje do odločitve Državne revizijske komisije v zadevi 018-089/2024 in odločitve Državne revizijske komisije št. 018-114/2023-62. Vlagatelj predlaga, da Državna revizijska komisija (1) ugotovi, da je zahtevek za revizijo vložen v zakonitem 6-mesečnem roku, (2) razveljavi sklep naročnika o zavrženju

zahtevka za revizijo, (3) zahtevke za revizijo (zaradi pomembnega pravnega vprašanja) sprejme v obravnavo in o njem vsebinsko odloči oz. postavi Sodišču EU sedem vprašanj v zvezi z razlago 49. člena PDEU in Direktivo 2014/23 in (4) naloži naročniku, da vlagatelju povrne stroške.

Koncedent je Državni revizijski komisiji dne 24. 9. 2025 odstopil pritožbo in dokumentacijo iz predrevizijskega postopka.

Po pregledu spisovne dokumentacije ter preučitvi navedb vlagatelja in koncedenta je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Med strankama je sporno ravnanje koncedenta, ko je vlagatelj zahtevke za revizijo brez vsebinske obravnave zavrgel iz razloga nepravčasnosti.

Iz prvega odstavka 26. člena ZPVPJN izhaja, da naročnik (oz. koncedent, upošteva prvo alinejo drugega odstavka 54. člena Zakona o nekaterih koncesijskih pogodbah - Uradni list RS, št. 9/2019 s sprem.; v nadaljevanju: ZNKP) po prejemu zahtevka za revizijo opravi predhodni preizkus zahtevka za revizijo, in sicer je dolžan preveriti, ali so izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka 26. člena ZPVPJN, med drugim tudi pogoj, da je zahtevek za revizijo vložen pravočasno. V primeru, če naročnik (oz. koncedent) ugotovi, da ta ni bil vložen pravočasno, zahtevek za revizijo zavrže (tretji odstavek 26. člena ZPVPJN). Pravočasna vložitev zahtevka za revizijo je torej procesni pogoj, ki mora biti izpolnjen, da bi bil vlagatelj upravičen do konkretnega pravnega varstva oziroma do meritornega (vsebinskega) odločanja o zahtevku za revizijo.

Roki za vložitev zahtevka za revizijo so določeni v 25. členu ZPVPJN. Roki za vložitev zahtevka za revizijo, ki so določeni v prvem, drugem, četrtem in petem odstavku 25. člena ZPVPJN, so predvideni za primere, ko naročnik (oz. koncedent) objavi obvestilo o naročilu. Rok iz šestega odstavka 25. člena ZPVPJN je predviden za specifične primere izvajanja postopka s pogajanjem brez predhodne objave ali konkurenčnega dialoga ali konkurenčnega postopka s pogajanjem. Rok iz sedmega odstavka 25. člena ZPVPJN pa je predviden za specifične primere, v katerih naročnik (oz. koncedent) ne objavi obvestila o naročilu (oz. upošteva deveto alinejo drugega odstavka 54. člena ZNKP obvestila o koncesiji), pa bi ga v skladu z zakonom moral.

V obravnavanem primeru, ko vlagatelj v zahtevku za revizijo koncedentu očita, da je subjektu Zdenka Petrač – Lekarna Brezje omogočil izvajanje lekarniške dejavnosti brez izvedbe postopka podelitve koncesije v skladu z ZNKP in (posledično) brez objave obvestila o koncesiji in brez objave obvestila o podelitvi koncesije na portalu javnih naročil, je treba za presojo pravočasnosti zahtevka za revizijo uporabiti posebno določbo sedmega odstavka 25. člena ZPVPJN.

V skladu s sedmim odstavkom 25. člena ZPVPJN lahko ponudnik v primeru, če naročnik (oz. koncedent) ni objavil obvestila o naročilu (oz. obvestila o koncesiji), pa bi ga v skladu z zakonom, ki ureja javno naročanje, moral, zahtevek za revizijo, ki se nanaša na povabilo k oddaji ponudbe, razpisno dokumentacijo ali odločitev o oddaji javnega naročila, vložiti v osmih delovnih dneh od dneva, ko je izvedel ali bi moral vedeti za kršitev, vendar najpozneje v osmih delovnih dneh od dneva, ko je bilo na portalu javnih naročil objavljeno obvestilo o oddaji naročila (oz. smis. obvestilo o podelitvi koncesije). Če to obvestilo ni bilo objavljeno, lahko vlagatelj vložiti zahtevek za revizijo v šestih mesecih od začetka izvajanja pogodbe.

Iz citirane določbe sedmega odstavka 25. člena ZPVPJN izhaja, da zakon za pravočasnost zahtevka za revizijo (v primeru, ko naročnik oz. koncedent ne objavi obvestila o naročilu oz. obvestila o koncesiji) določa dva roka, in sicer subjektivni in objektivni rok. Subjektivni rok znaša 8 delovnih dni in začne teči od dneva, ko je vlagatelj izvedel ali bi moral vedeti za kršitev, ki jo

uveljavlja v zahtevku za revizijo. Z objektivnim rokom je določen skrajni rok za vložitev zahtevka za revizijo in teče od dogodka, ki ni odvisen od vlagatelja. Objektivni rok znaša 8 delovnih dni in začne teči od dneva, ko je na portalu javnih naročil objavljeno obvestilo o oddaji naročila; če to obvestilo ni bilo objavljeno, objektivni rok za vložitev zahtevka za revizijo znaša šest mesecev in začne teči od izvajanja pogodbe. Za pravočasnost zahtevka za revizijo sta tako relevantna oba roka – zahtevek za revizijo mora biti vložen znotraj objektivnega roka kot tudi znotraj subjektivnega roka, da ga je mogoče šteti za pravočasnega. To pomeni, da mora vlagatelj (v primeru, ko na portalu javnih naročil ni bilo objavljeno obvestilo o naročilu oz. obvestilo o koncesiji) znotraj objektivnega roka upoštevati tudi subjektivni rok, tj. osem delovnih dni, ki začne teči, ko je vlagatelj izvedel ali bi moral vedeti za kršitev (prim. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-056/2013, 018-284/2015 in 018-059/2025).

V obravnavanem primeru je med strankama nesporno, da je zahtevek za revizijo, ki ga je vlagatelj vložil dne 14. 9. 2023, vložen v objektivnem roku, in sicer, upošteva, da na portalu javnih naročil ni bilo objavljeno obvestilo o podelitvi koncesije, v roku šestih mesecev od začetka izvajanja lekarniške dejavnosti subjekta Zdenka Petrač - Lekarna Brezje preko podružnice v Občini Benedikt.

Iz sklepa o zavrženju zahtevka za revizijo izhaja, da je koncedent zahtevek za revizijo zavrgel kot nepravočasnega, ker je ugotovil, da ni bil vložen v subjektivnem roku, tj. v roku 8 delovnih dni od dneva, ko je vlagatelj izvedel ali bi moral vedeti za kršitev. Pritrditi gre sicer koncedentu, da vlagatelj v zahtevku za revizijo ni zatrjeval, da je zahtevek za revizijo vložen v subjektivnem roku iz sedmega odstavka 25. člena ZPVPJN, in da vlagatelj v zahtevku za revizijo ni navedel, kdaj je izvedel za (domnevne) kršitve, ki jih uveljavlja v zahtevku za revizijo. Vendar pa je skladno s prvim odstavkom 26. člena ZPVPJN koncedent tisti, ki je po prejemu zahtevka za revizijo dolžan opraviti predhodni preizkus zahtevka za revizijo, in torej preveriti, ali zahtevek za revizijo izpolnjuje vse procesne pogoje, pri tem pa ni vezan na morebitno vlagateljevo utemeljitev procesnih pogojev, saj iz 15. člena ZPVPJN, ki določa obvezne sestavine zahtevka za revizijo, ne izhaja, da bi bil vlagatelj v zahtevku za revizijo dolžan utemeljiti obstoj procesnih pogojev (prim. smis. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-225/2018, 018-208/2019, 018-069/2022, 018-124/2022).

Vendar četudi vlagatelj v zahtevku za revizijo ni bil dolžan utemeljiti in dokazati pravočasnosti zahtevka za revizijo, pa je v pritožbenem postopku, skladno z 52. členom ZPVPJN, na vlagatelju trditveno in dokazno breme glede koncedentovih kršitev pri sprejemu sklepa o zavrženju. Pritožba mora namreč v skladu z 52. členom ZPVPJN (med drugim) vsebovati očitane kršitve ter dejstva in dokaze, s katerimi se kršitve dokazujejo. Da bi torej vlagatelj v obravnavanem primeru v pritožbenem postopku lahko uspel, bi moral v pritožbi jasno, določno in konkretno navesti dejstva ter predlagati dokaze v zvezi z zatrjevanimi kršitvami koncedenta pri sprejemu sklepa o zavrženju zahtevka za revizijo, posledično pa bi moral v pritožbi jasno, določno in konkretno navesti dejstva ter predlagati dokaze glede okoliščin, pravno relevantnih za presojo pravočasnosti zahtevka za revizijo. Natančneje, vlagatelj bi za uspeh s pritožbo moral v pritožbi jasno in konkretno navesti, kdaj je izvedel za (domnevne) kršitve, ki jih uveljavlja v zahtevku za revizijo – šele če bi vlagatelj v pritožbi zatrjeval in dokazoval, da je za očitane kršitve izvedel med 4. 9. 2023 in 14. 9. 2023 (upošteva, da je bil zahtevek za revizijo vložen dne 14. 9. 2023) bi bilo mogoče zaključiti, da je vlagatelj vložil zahtevek v subjektivnem roku osmih delovnih dni od dneva, ko je izvedel za kršitve.

Vlagatelj v pritožbi ne zatrjuje, da je vložil zahtevek za revizijo v subjektivnem roku, in ne pojasni, kdaj je oz. naj bi izvedel za domnevne kršitve koncedenta, kot tudi ne navede nobenih okoliščin, na podlagi katerih bi bil mogoč zaključek, da je zahtevek za revizijo vložen v subjektivnem roku iz sedmega odstavka 25. člena ZPVPJN. Pač pa vlagatelj v pritožbi zatrjuje, da je zahtevek za revizijo pravočasen, ker je vložen v objektivnem roku, tj. v roku šest mesecev od začetka izvajanja

lekarniške dejavnosti. Vendar četudi vlagatelj pravilno navaja, da je zahtevek za revizijo vložen v objektivnem roku, to ne pomeni že tudi, da je predmetni zahtevek za revizijo pravočasen, saj kot že pojasnjeno, roka iz sedmega odstavka 25. člena ZPVPJN nista določena alternativno. Zahtevek za revizijo mora biti vložen ne le znotraj objektivnega roka, pač pa tudi znotraj subjektivnega roka, da ga je mogoče šteti za pravočasnega.

Pritrditi gre navedbam vlagatelja, da *»subjektivni 8 dnevni rok ne more teči, dokler vlagatelj objektivno ne more vedeti za kršitev«*, vendar pa je v obravnavanem primeru brez dvoma začel teči subjektivni rok. Nobenega dvoma namreč ne more biti, da je vlagatelj izvedel za domnevne kršitve koncedenta (posledično pa je začel teči subjektivni rok), saj v nasprotnem primeru (če vlagatelj ne bi izvedel za domnevne kršitve) vlagatelj ne bi mogel vložiti zahtevka za revizijo. Ker je vlagatelj vložil zahtevek za revizijo, je logično, da se je vlagatelj seznanil z domnevnimi kršitvami, ki jih uveljavlja v zahtevku za revizijo, kar pa posledično pomeni, da je subjektivni rok za vložitev zahtevka za revizijo začel teči. Vlagatelj pa, kot že pojasnjeno, niti v zahtevku za revizijo niti v pritožbi ni navedel, kdaj je oz. naj bi izvedel za domnevne kršitve koncedenta, kot tudi ni navedel nobenih okoliščin, na podlagi katerih bi bilo mogoče sklepati o tem, kdaj se je vlagatelj seznanil z domnevnimi kršitvami koncedenta, in ki bi (posledično) omogočale zaključek, da je bil zahtevek za revizijo vložen v subjektivnem roku 8 delovnih dni od dneva, ko je vlagatelj izvedel za kršitve, ki jih uveljavlja v zahtevku za revizijo.

Vlagatelj tudi ne more uspeti s sklicevanjem na Direktivo 89/665/EGS, ki je bila prenesena v slovenski pravni red z ZPVPJN. Z Direktivo 89/665/EGS je državam članicam naložena obveznost, da (tudi) v zvezi z naročili s področja uporabe Direktive 2014/23 zagotovijo učinkovito in zlasti čim hitrejšo revizijo odločitev, ki so jih sprejeli naročniki, vključno z odločitvijo koncedenta, da ne bo začel postopka podelitve koncesije. Vendar pa Direktiva 89/665/EGS ne predvideva, da je pravico do pravnega varstva mogoče uveljavljati časovno neomejeno. Sodišče EU je v zadevi C-652/22 pojasnilo, da se lahko za dosego cilja pospešitve iz Direktive 89/665/EGS določijo prekluzivni roki za zahtevek za revizijo in da določitev razumnega prekluzivnega roka za vložitev pravnih sredstev načeloma izpolnjuje zahtevo po učinkovitosti iz Direktive 89/665/EGS, če taka določitev pomeni uresničitev temeljnega načela pravne varnosti in če je združljiva s temeljno pravico do učinkovitega sodnega varstva. Ob tem je Sodišče EU v omenjeni zadevi tudi pojasnilo, da zagotovitev učinkovite revizije zoper kršitve upoštevni določb glede oddaje javnih naročil, mogoče doseči le, če roki za vložitev teh zahtevkov za revizijo začnejo teči, ko tožeča stranka izve ali bi morala izvedeti za morebitno kršitev teh določb. V obravnavanem primeru pa je vlagatelj brez dvoma zvedel za (domnevno) kršitve koncedenta, saj jih v nasprotnem primeru ne bi mogel uveljavljati v zahtevku za revizijo.

Brezpredmetne za konkretno zadevo so pritožbene navedbe, da vlagatelj koncedenta ni mogel preko portala javnih naročil opozoriti na kršitve, ki jih uveljavlja v zahtevku za revizijo. Koncedent zahtevka za revizijo namreč ni zavrgel iz razloga obstoja omejitev iz 16. člena ZPVPJN in tako ni zavrgel zahtevka za revizijo iz razloga, ker ga vlagatelj preko portala javnih naročil ni opozoril na kršitve, ki jih uveljavlja v zahtevku za revizijo, pač pa iz razloga, ker ga vlagatelj ni vložil v subjektivnem roku iz sedmega odstavka 25. člena ZPVPJN.

Ker je pritožbeni postopek namenjen obravnavi obstoja procesnih pogojev za zavrženje zahtevka za revizijo oz. presoji naročnikovega (oz. koncedentovega) ravnanja pri predhodnem preizkusu zahtevka za revizijo v postopku pravnega varstva, posledično pa se v pritožbenem postopku ne obravnava vsebine zahtevka za revizijo in se zato ne ugotavlja, ali so očitki o zatrjevanih kršitvah naročnika oz. koncedenta v postopku oddaje javnega naročila oz. postopku podelitve koncesije, utemeljeni ali ne, za ta pritožbeni postopek niso relevantne navedbe vlagatelja, da je ravnanje Občine Benedikt v nasprotju s pravom EU. Državna revizijska komisija je zato (že iz tega razloga)

zavrnila vlagateljev predlog, da se Sodišču EU predložijo v odločanje vprašanja glede razlage 49. člena PDEU in Direktive 2014/23.

Ob upoštevanju navedenega Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj v okviru pritožbenih navedb ni uspel utemeljiti, da je zahtevek za revizijo vložil v subjektivnem roku, posledično pa ni izkazal koncedentovih kršitev, ki je ugotovil, da zahtevek za revizijo ni vložen v roku iz sedmega odstavka 25. člena ZPVPJN, in da posledično ni izpolnjen pogoj iz prve alineje prvega odstavka 26. člena ZPVPJN, da ga koncedent vzame v (meritorno, vsebinsko) obravnavo. Državna revizijska komisija je zato pritožbo skladno s prvim odstavkom 55. člena ZPVPJN kot neutemeljeno zavrnila.

S tem je odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa utemeljena.

Vlagatelj v pritožbi zahteva tudi povračilo stroškov. Skladno s petim odstavkom 70. člena ZPVPJN mora vlagatelj v svoji zahtevi za povračilo stroškov opredeljeno navesti stroške, za katere zahteve povračilo.

Vlagatelj zahtevanih stroškov ni specificiral po vrsti in po višini, saj ni pojasnil, povračilo katerih stroškov zahteva, kot tudi ni navedel višine zahtevanih stroškov. Že iz razloga, ker vlagatelj stroškov, katerih povračilo zahteva, ni opredeljeno navedel, kot to zahteva druga poved iz petega odstavka 70. člena ZPVPJN, je Državna revizijska komisija zavrnila vlagateljevo stroškovno zahtevo.

S tem je odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa utemeljena.

Pravni pouk:

Upravni spor zoper to odločitev ni dovoljen.

Predsednik senata:
Igor Luzar, univ. dipl. prav.,
član Državne revizijske komisije

Vročiti:

- koncedent,
- vlagatelj,
- RS MJU.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.